

KONST

Annika Larsson
Blood
Via kuben, Norrlandsoperan

MED STÅLBÅGADE glasögon sitter han där och smeglar tveksamt åt sidan, klädd i en oklantlig vit skjorta. Han passar

val in i den färdomsfulla och klichéartade bilden av en typisk tekniskille. Det är lätt att förstå sig honom drä omkring i korridörerna på en teknisk högskola med ett fängt flin på läpparna, tolkienbokser i portföljen och en rollspelskäll i bokfatet i kalendern. Men nu flinar killen så lagom. En man med läkarrock och gummihandskar bujer sig fram över honom med en röd, redo att borja tappa honom på blod.

Annika Larssons videoverk **Blood**, som nu visas i Vita kuben på Norrlandsoperan i Umeå, har tidigare ställts ut på museet för samtidskonst i Basel och på konstbiennalen i Istanbul. Det är första gången verket visas i Sverige. Sedan Annika Larsson gick ut konsthögskolan i Stockholm för snart fyra år sedan har hon snabbt gjort sig en internationell karriär, och i dag bor hon och arbetar i New York. Hon har i flera verk behandlat

den kostym- och uniformklädda mannen och hans maktritualer, som exempelvis i videoverket **Polisi**, som visades på Bildmuseet i Umeå 2002.

OCKSÅ I den 17 minuter långa filmen **Blood** kan vi se ett mäktspel, då killen i den vita skjortan så smekmägom kommer att underlästa sig en märklig behandling. Att bli tappad på blod är nu i sig inget speciellt. Ett besök i blodhusen är för många

människor något högt vardagligt. Men filmens blodgivnings-situation är så teatral, så uppbenkta regisserad och härt stiliserad att allihop redan från början framstår som en mycket sär-ege ritual. Bildvinklarna och den elektroniskt blippande musiken som är komponerad av Tobias Bernstrup gör sitt till. Det är dramatiskt. Vad ska hända?

När mannen i läkarrocken tar blodet som han nyss tagit av

killen och suger upp det i en spruta börjar man verkligen undra vad som är på gång. Annan konstigare blir det när han försiktigt tommrar sprutan i killens näsborre och läter innehållet rinna ut som näsblod.

Så sprutar han ut blod i härläset. Det rinner ner över ansiktet. Det leverar sig i muntpan, i ögonbrynet och får torckas bort ur ögonvrän. Varför går killen med på allt det här? Musiken blippar taktfast på och han smeglar sig ångslig omkring utan att saga ett jäm medan blodet rinner ner över hans haka.

I DE blodiga splatterfilmerna är det oftast kvinnan som får en offerroll. Här har istället en man gjorts till offer och objekt. Men det är inte särskilt mycket splatter och gore vi ser. Ritullen är mycket behärskad och väldet försiggår på ett intellektuellt plan. Aktionen ter sig stelbent och obegriflig. Och för den utomstående kan ju varje skillnads koder och regelsystem se sig rent obegripliga. Ofta verkar samvaron inom en manlig hierarki kretsa kring att den karriärlystne mannen på olika sätt tjänstvilligt underlästar sig en auktoritär mansperson och uppylinder dessens önskningar i ett slags sadomasochistiskt homoerotiskt spel. Inte sällan med inslag av förmedring då den auktoritäre suger den andres blod.

Det är svårt att låta bli att se Annika Larssons arbeten som en visualisering av manliga maktstrukturer, som en granskning av mansrollen och olika föreställningar om maskuliniteten. Det är inte utan att man drar en simula på munnen. Men som en studie av makt som ett generellt begrepp känner filmen **Blood** inte helt övertygande.

JOANNA GLAD

Ur Annika Larssons videoverk **Blood**.

